भास्वद्बिम्बाधरां कृष्णकेशीं सितकराननां ।
हरिमध्यां शिवाकारां सर्वदेवमयीमिव ॥४१६॥
तां विभाव्यानवद्याङ्गीं निर्जने यौवनोर्जितां ।
निन्ये वारितवामेन स कामेन विधेयतां ॥४१७॥
दधती रूपमाधुर्यपूरच्छन्नामधृष्यतां ।
अप्सराः प्रत्यभात् तस्य सा हि चित्तेन देवता ॥४१८॥
कृपामृदुरवादीत् तं व्यथितोऽसि चिरं पथि ।
मुङ्क्ष्व सौम्य समाश्वस्य प्रार्थ्यतामुचितो वरः ॥४१९॥
स तां बभाषे शान्तो मे भवत्या दर्शनश्रमः ।
अदेवी किं तु भवती वरं दातुं कथं क्षमा ॥४२०॥
देवी जगाद तं भद्र कोऽयं ते मनसि भ्रमः ।
देवी वा स्यामदेवी वा वरीतुं त्वां तु शक्नुयां ॥४२१॥
इति सोऽभीष्टसंप्राप्तौ कारयित्वा प्रतिश्रवं ।
दूरमुत्क्रान्तमर्यादः सङ्गमं तामयाचत ॥४२२॥
तमभ्यधात् सा दुर्बुद्धे कोऽयं तेऽनुचितो विधिः ।
प्रार्थयस्वेतरस्मात् साहं भ्रमरवासिनी ॥४२३॥
देवीं तां जानतोऽप्यस्य नाभूदवहितं मनः ।
निरुद्धा वासनाः केन जन्मान्तरनिबन्धनाः ॥४२४॥
स तामुवाच सत्यं चेद्देवि त्वां गिरमिच्छसि ।